

която вече била пламнѣла цѣла, стояла една жена и викала съ отчаяние: „дѣца-та ми, дѣца-та ми?“ Чужденецъ-тъ, като чулъ тия викове отеднѣжъ се спусналъ въ огнь-тъ, безъ да гледа голѣмий пламенъ и падане-то на запалени дѣски и дрѣвета. Мнозина извикали: „изгорѣ! изгорѣ!“ нѣ слѣдъ една минута пѣтникъ-тъ съ опърлена коса и съ запалено облѣкло искочилъ отъ огнь-тъ, и въ рѣцѣ-тъ си носилъ двѣ дѣца, които прѣдалъ на расплакана-та майка. Горка-та жена първенъ прѣгърнѣла дѣца-та си като че не вѣрова да ѝ сѣ ги донесли, а послѣ колѣничила прѣдъ чужденецъ-тъ. Въ схпта-та минута се струполила и кѣшта-та.

— Другаръ-тъ на чужденецъ-тъ го попиталъ: кой те накара да се хвърлишь въ такъва безумна работа?

— Бестрашний човѣкъ отговорилъ: Господаръ-тъ на огнь-тъ! а Той е и Господаръ на кѣшта-та, Башта на дѣца-та и Спасителъ! Той ми каза въ срѣдце-то: „иди!“ а азъ само изпълнихъ негова-та воля.

Дѣдо и внуче.

Единъ дѣдо остарѣлъ много, та слабо виждалъ и не дочувалъ; рѣцѣ-тъ и нозѣ-тъ му треперали отъ старостъ; гребне вариво — и го расипе.

Това нѣшто не угодило на сина му и на снахаму, та отдѣлили татка си да яде самичкѣ при огниште-то въ калена паничка. Еднѣжъ дѣдо не видѣлъ та строшилъ паничка-та. Това опште повече не угодило на синъ-тъ и на снаха-та, та зели да хранятъ татка си въ дървена паничка.

Синъ му ималъ едно момченце. То седнѣло еднѣжъ на потонъ-тъ и си дѣлбало една трѣска.